

DUYGUSAL EBU ZER: Prof. Dr. MEVLÜT ÖZLER

Sinan ÖGE**

İlk olarak Fakülte yıllarında öğrenciyken tanışmıştık muhterem hocamla. İlk dersinde kitap okuyup okumadığımızı merak etmiş ve o günlerde hangi kitabı okuduğumuzu tek tek hepimize sormuştu. Okuyan, düşünen, sorgulayan ve sorumluluk sahibi öğrenciler görmek en çok arzuladığı hususlardan biriydi. Ama vakıada bunu pek de görememenin derin üzüntüsünü her zaman yaşamış ve serzenişlerini her fırsatta dile getirmişti.

Derslerde genelde öğrencilerin düşüncelerini dinler, fakat pek de değerlendirmezdi. Ancak hocamı iyi tanıyanlar, beğendiği fikir ve değerlendirmelere “Güzel!”, aksi olana da hafif bir tebessümle “Peki!” şeklindeki veciz cevabını anırlardı. Bu tavrı hayatı boyunca genelde bu şekilde devam etti. Dinlemeyi ve düşünmeyi tercih edip kendi kanaatlerini özel durumlar haricinde paylaşmak istemezdi.

Düşünceli, vakur bir o kadar da nazik tavırlarıyla son derece saygın kişiliğiyle hep takdir görmüş ve çoğu insana örnek olmuştu. Hem Kelam ilminin muhtevası hem de hocamın bu hali bu alanda akademik hayatıma başlamamda tesirli olmuş ve Lisansüstü eğitimim hocamın danışmanlığında başlamıştı. Bu süreçte beni sürekli olarak okumaya teşvik etmiş, klasik ve çağdaş eserleri okumam hususunda öncülük etmişti. Geleneksel ve çağdaş düşünceleri bir köprünün iki ayağı olarak görmüş, birini diğerine feda etmeden her iki alanı da kavramam ve değerlendirmem hususunda tavsiyelerde bulunmuştu. Derslerde ya da özel sohbetlerimizde fikirlerime gösterdiği derin saygı, kendi fikirlerini sadece paylaşmakla yetinip “Benim kanaatim bu, söyle de düşünülebilir” tarzındaki mütevazı yaklaşımları, özgür ve elbette ki mesnetli düşünebilmem açısından en dikkatli ve ileri görüşlü davranışlarındandı.

Eğitim hayatımdaki olumlu yönlendirmeleri, azim ve gayret artırıcı takdirleri dışında bir baba bir dost olarak her türlü sorunumla ilgilenmesi hocamın insani yönünün benim için unutulmaz örnekleriydi. Bir evladı gibi hüznümle

* Prof.Dr., Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Kelam Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

hüzünlendir, sevincimle sevinirdi. En son Doçentlik unvanını alıp fakülteye geldiğimde alnımdan öpmüş, sarılmış ve ağlamıştı. “Kolum, kanadım” dediği öğrencisi ve evladına yönelik emeklerinin boşa çıkmadığını görmenin gururu ve onurunu bana hissettirmiş, bu gurur ve sevinciyle öğrencisi ve evladı olmanın bahtiyarlığını bana bir kez daha yaşatmıştı.

Kolay kolay kendinden bahsetmeme, özelini paylaşmama tercihinde olan hocam, duygusal alanda da başkalarını dinlemeye, onlara yardımcı olmaya ve elinden geleni mümkün olduğunca onlara bildirmeden, minnet etmeden ve teşekkür beklemeden yapmaya özen gösterirdi. Ama kendi duygularını da o derece mahrem görür, herkese anlatmaz ve anlatılmasını istemezdi. Bu nedenle duygusal olarak yalnızlığı, görebilenler için aşikârdı. Yine özel bir sohbetimizde sahabe hakkında konuşurken Ebu Zer el-Ğıfari'nin adını anar anmaz gözyaşlarını tutamamış ve hüznünün düğümlediği kelimelerini yutkunmuştu. O gün hocamı daha iyi anlamış, adlandırmış ve ona “Duygusal Ebu Zer” demiştim içimden. (Onun kendi özeline gösterdiği hassasiyetine olan saygım, vefatından sonra da bu alanda fazla konuşmamamı gerektirdiğinden söylenenleri kâfi görmekteyim.)

Muhterem hocam son yıllarında bazı yurtdışı gezilerine çıkmış, o çok sevdiği gözlem ve tefekkür dünyasına yeni coğrafyalar, kültürler ve insanlar eklemişti. Ancak bu gezileri ondaki derin hüznünlere yenilerini de eklemişti. Özellikle Hindistan seyahatindeki tecrübeleri ve orada yaşayan Müslümanların her açıdan içler acısı ahvalini müşahede etmesi, onu derinden etkilemiş ve yaralamıştı. “Kur'an'ı şimdi daha iyi anlıyorum, Cahiliye yaşıyor ve Kur'an'ın ilgili ayetleri yeniden nazil oluyor” sözleriyle modern çağda gördüğü kadim problemleri yeniden düşünmüş ve dertlenmişti. Tüm problemlere Müslüman dünyanın ve özelde kendisinin çözüm adına bir şey yapamadığı gerçeğini dillendirip derin ahlar çekmişti. Rusya ve Bulgaristan gezilerinin sonucunda, hem bu bölgelerdeki Müslümanlara hem de diğer insanlara acilen ve bilinçli bir şekilde ulaşılması gerektiğini, mevcut faaliyetlerin son derece yetersiz ve göstermelik olduğunu söylerdi. Hocam bu duyguları sürekli yaşamış, Müslümanların ve insanlığın dertlerini gönlünde hissetmiş, fikri düzeyde de paylaşmıştı. Bu yönüyle İslami bir şuura sahip olduğuna, Müslümanların dertleriyle dertlendiğine, ibadet ve ahlakındaki hassasiyet ve takvasına şahit olduğum gibi şahidimdir.

Ve acı son... Yaşamı gibi sessiz, sözsüz ve hüzünlü bir veda... Yoğun bakımda geçirdiği yine sessiz yine yalnız birkaç gün... Sevildiğinin, özlediğinin ve ümit edildiğinin ispatı olan insanlar, gözyaşları, ahlar ve dualar... Beklenmedik büyük bir keder; elden ne gelir, ezelden yazılan kader...

Muhterem hocam!

Ahret, ebedi yurt ve kavuşma günü eksik kalan muhabbetimizin beklenen ve özlenen vaktidir. Bu satırları yazarken gönlüme akıttığım gözyaşım, size olan hürmet ve sevgimin sessiz aktidir. Kabrin nur ile dolsun, makamın Cennet olsun.